

(המשך מעמוד 9)

תמורה, עוד במרכז הנוכחי, הם יתמכו ויוקא בו.

מחנה שומרי

מחנה שמיר המצומצם מונה כ־80 זכרים. גייסות הם של סגן שר-החקלאות, מיכאל רקל. מאחוריו עומים גם בין 40 ל-50 חברים אנשי התיישבות. בררן-כלל מפולג המחנה בין רקל ומתיתיהו רובלס, איש מחלקת התיישבות של הסוכנות. עתה תמך רובלס, כמו רקל, בבחירת שמיר וכך עשו גם אנשיהם. אחת התופעות המעניינות בין אנשי שמיר הוא רוני מילוא. במשך שנים זעזיר פומבית, בניגוד מוחלט לשאר הנאבקים על הירושה, שלו יש יורש. למרות זאת, המחנה שלו מצומצם

וויד אפל; והקבלן רויד שטרן. השתיי כותו העתידית של רום למחנה לא ברורה.

ארנס מקבל את קולותיו מוותיקי התנועה בתל-אביב. בפועל אין ארנס מפעיל את אנשיו, אך אין ספק שלקרב הפעיל הוא יתכונן היטב.

מחנה ארירוד

הכישלון הגדול ביותר במצודת-זאב הוא שריהאוצר יורם ארירוד. בעבר דובר תמיד על שיתוף-פעולה בינו ובין רוד לוי, אחרי-כך נוצרה מתיחות בין השניים, על רקע מדיניותו הכלכלית של ארירוד. היו שניסו לפשר ביניהם, והם אף צולמו כשהם משיקים כוסיות בכיתו של יהושע מצא. ערב חג הפסח, אך המתיחות לא פגה, עד כדי כך

מקורביו עזבו אותו. הוא אינו בעל יכולת חשיבה אנליטית. הוא רעלב, כעוס, חסר כישרון אלמנטרי לתקשורת עם הוולת, ושבו בידיה של אשתו, אביבה, מורה בתיכון. ח"כ איתן ליבני אף נתן בעבר פומבי לדיעה זו. ואם לא די בזה, הרי באחרונה עשה ארירוד כמה צעדים גלויים לעבר מחנה שמיר. הוא הציע והצליח להעביר במזכירות התנועה, כשהוא היושב ראש, את מינויו של רוני מילוא ל-תפקיד יושב-ראש אגף ההסברה. הוא היה היחיד שביקר פעמיים את מיכאל רקל, כשזה שכב בבית-החולים בתל-השומר, אחרי ניתוח-לב. עתה מצויים סביב ארירוד פחות מעשרה חברי מרכז. רבים עברו ללוי, אחרים ימצאו את מקומם בקבוצות אחרות בתנועה.

אך ברור שארירוד רואה את עצמו כאחד המועמדים לירושה. הוא צעיר (50), משכיל ומאמין שיוכל לגבש מחדש את אנשיו סביבו.

מחנה קורפיו

בארבעת הימים שבין הודעת בגין על כוונתו להתפטר ובין בחירת שמיר, בלט בהופעותיו באמצעי-התקשורת שריהחבורה חיים קורפו. הוא בן 62, מוותיקי האצ"ל והרות. הוא תמך בבחירת שמיר בטענה שכך, למעשה,

כמיכנה כזה מעריכים את הקולות המזוהים ב־70 אחוז בערך. הקולות הצפים והנעים, רובם של וותיקי התנועה, מהווים 30 אחוז. כחודש מאי, לפני שנה, נערכו בסניפים בבחירות לוועידה שהייתה אמורה להיערך בחודש יוני. המליחמה בלבנון שינתה את כל התוכניות. עתה יפעלו גם מחנה שמיר וגם מחנה לוי לקיום הוועידה שממנה ייבחר המרכז החדש.

אנשי לוי מאמינים, שאם נבחרו חודש מאי היו משתתפים בהצבעה לבחירת הירוש, היה סגן ראש-הממ"ד שלה זוכה. הם מרבים על רוב של 51 אחוז לשר הבינוי והשיכון, לאו דווקא מחברי-מרכז הספרדים. לאנשי שמיר חשוב המרכז החדש, כדי לחלק בו משרות ותפקידים לאנשיהם.

רוב ברור לויצמן

המרכז הנוכחי והחדש חשוב גם לאפשרות שהכל מרברים עליה, רובם רוצים בה ומיעוט אף עושה להגשמתה. מדובר בחזרת עזר וייצמן לתנועה. כרגע טוען כל צד לקשרים איתו. דודו מור ומיכה רייסר, טוענים לדלת פתוחה אצל שריהביטחון לשעבר. אך כך גם ח"כ מאיר שיטרית שתמך בשמיר. האם יחזור וייצמן לפעילות פוליטית? התשובה הכמעט ודאית היא כן.

לוי אחרי הבחירה מחנה מורכב

היא מתבססת על עשרות שיחות שערכו איתו עשרות אישים. השאלה היא רק באיזו מיסגרת. ערב פרידתו שוחח איתו בגין על-פי בקשתו. היו שראו בכך סימן לקריאה לוויצמן לחזור לחרות. אחר-כך באה הודעת ההתפטרות וטרפה את הקלפים. באותו יום היה וייצמן נרגז ביותר. הוא הודיע שלמקום שבו ילחמו כאריות על הירושה אין לו מה לבוא. הוא האמין שבקרבות אלה תהרס כליל תנועת החרות. לכן הוא היה מעדיף ללכת בראש רשימה עצמאית, אך הוא חושש מהתמוטטות. שני המתמודדים בחרות, לוי ושמיר, מאמינים כי וייצמן ישוב, אם כל אחד מהם יקרא לו ויתן לו תפקיד מרכזי. אם וייצמן לא יסתפק בכך, יש מוצא אחר.

כך נוצרת האפשרות שרבים רואים בה את הפיתרון גם לליכוד וגם ל-וויצמן. הפיתרון הוא ליכוד הליכוד תחת הנהגתו של וייצמן. הצעדים המתבקשים לכך הם איחוד כל מרכיבי הליכוד. חרות תמיד רצתה זאת. הליברלים יסכימו אף הם אם יוכטח להם, שבשתי הקדנציות הבאות יישמר כוחם הנוכחי. במרכז החדש יהיה רוב ברור ל-ויצמן, אך מרבית הליברלים וחלק מחברי חרות תומכים בו. משיחות איתו נראה שהוא מגלה עניין ברעיון לכבוש את צמרת חרות בדרך זו.

כך את, אחרת, הקרב האמיתי על הירושה בחרות רק החל. כל מי ש מעורב בכך טוען שיהיה שמה. **בן-ציון ציטרין**

שרון בעת הבחירה במרכז חרות ניצחון שלומציון

שמיר ממתין לתוצאות קואליציה רחבה

יחודש תוך שנתיים עד ארבע שנים, מאבק הירושה בחרות. לכן בחירת לוי, לעומת זאת, משמעותה בחירת יורש לדורות. האם קורפו רואה את עצמו מועמד בפוטנציה לכאורה, מרוע לא? למעשה, אין לו כוח במרכז, לצידו עומדים בקושי 20 מאנשי הסניף הירושלמי. השאר הלכו עם מצא.

אך לעומת זאת, הוא קיבל זריקת עידוד מיועצו הטרי לענייני-תיקשורת, רת, צחי הנגבי, בנה של ח"כ התחיה גאולה כהן. לא ברור אם הנגבי, גייסד הקולות הודיע, יעשה את העבודה השחורה עבור קורפו בקרב הבא. בכל מיקרה, קורפו ישחק תפקיד לא-שולי בבחירות הבאות במרכז חרות.

לאו דווקא ספרדים

ביחד עם 15 ררזים, חבריו של ח"כ אמל נאסר אל-דין, מגיע מיספר החברים במרכז, המזוהים עם המנותות השונים, עד 600 איש. בבחירות האחרונות נוצר מצב מוזר. לא כל מי שלא תמך בלוי הוא מנאמני שמיר. אלא שלא היתה להם ברירה אחרת, לפחות בשלב זה. הרכבו של המרכז הנוכחי מוזר ביותר. שליש ממנו הוא מוותיקי חרות, אנשי המישפחה הלוחמת, שלא הצליחו להיבחר בסניפים באופן רמורטי. ראש-הממשלה מנחם בגין ויושב-ראש אגף האירגון דאן, מיכאל רקל, הכינו רשימה שמית של הציירים שחייבים להיכלל במרכז החדש. שנבחר בשנת 1978.

שארירוד לא התייצב לימין שותפו הטיבעי למאבקים, עוד מימי סיעת תכלת-לבן בהסתדרות, שבה ישבו השניים זה בצד זה. בימיו הטובים מנה מחנה ארירוד עד 70 איש. הוא היה החלק האינטלקטואלי כביכול של הצוות לוי-ארירוד. סביבו התגבשה קבוצה של מכובדים שתעשיין נחמן פרל; נציב שירות-המדינה נתן אברהם; גידעוו גרות; צעירים כמו יקי סקולר, יושבי ראש צעירי חרות ועוזרי ארירוד — אבי שטיינברג וגירעון סטרמן — ואחרים.

יש הטוענים שהתרחקותו של אריי-דור מרוד לוי נובעת מקינאה. ארירוד, המחשיב את עצמו כאינטלקטואל, לא יכול היה לסבול את הצלחת הפועל מבית-שאן. אחרים אומרים שארירוד הוכיח את עצמו ככישלון, עד שגם

ביותר ומונה לכל היותר 30 איש. בניניהם: מיכאל (מיקי) איתן (היש פונג) מסניף רמת-גן, עושה דברו — מילוא. עדי הלפרן; ירדנה מלך — מזכירת סיעת חרות ככנסת; לאה מגן (לא קרובה של הח"כ) — מזכירתו של מילוא; קלוד מלכה, עוזרו של מיכאל רקל, ואחרים, לא ידועים.

מחנה ארנס

שרהביטחון הנוכחי, משה (מרי שר) ארנס, לא יכול היה להתמודד על הירושה, מפני שאינו ח"כ. את המירוץ הנוכחי הוא הפסיד, ומתנתו התפלג בהצבעה בין שני המועמדים. ארנס מסוגל לרכז סביבו עד 75 חברי-מרכז. נאמניו המוצהרים הם ח"כ יגאל כהן אורג, שעתה התייצב בגלוי לימין שמיר; אברהם אפל, אביו של הקבלן

במדינה

(המשך מעמוד 9)

עשרות אנשי שמאל הפגנה שקטה ליד משרד ראש-הממשלה בירושלים. המפגינים דרשו את העמדתו לדין של שרהרתות, אהרון אברחמיא, ונשאו סימנות שהגנו על המישרטה מפני חצאים פוליטיים.

כשנסתיימה ישיבת הממשלה של אותו יום, יצא שרהפנים, יוסף כורג, כשהוא מלווה בעשרות כתבים, צלמים ואנשי טלוויזיה. הם מיקדו את תשומת ליבם בו, כראש ועדת-השרים לענייני האוטונומיה זל.

כורג ראה את המפגינים, הצה את הרהוב, והחל בוחן את השלטים בארדה גלוייה, כשהוא גורר אחריו כ־50 אנשי-תיקשורת.

זאת היתה הפגנה פומבית של רצונו הלוהט של כורג, לגמור את הקאריירה של שרהרתות ולשלוח אותו לבית-הסוהר.

נסיונו של אברחמיא להעלות פרשיות הקשורות בכורג (תיק אפרסק) עלו בתוהו, נוכח מנגנון משומן, ותמיכתו המוחלטת של מנחם בגין בראש המפד"ל.

שלושה חודשים משפילים. עתה, פחות מחודש לפני שהוא עומד להיכנס לכלא ולרצות שלושה חודשים משפילים מאין כמוהם, מנסה אברחמיא להיפרע מכורג. הפעם הוא מנסה להרחיקו בעזרת המר, בךמאיר ורפאל.

זוהי הסיבה העיקרית המונעת מאברחמיא לנתק את הקשר עם צעירי המפד"ל ולהיכנס לשותפות עם המערך.

חוק

הימורים בפרקליטות

הפרקליטים נזפו בחברם.

שהתגוננו: זה היה הימור.

צריך להגיש רק

תיקים בטוחים?

גולת הכותרת של כינוס פרקליטי-המדינה, שנערך בסוף פגרת בתי-המישפט במלון חוף בנתניה, היתה הצגתם של תיקים משפטיים יוצאי-דופן, על-ידי נציגי המחוזות השונים. הלנה ביילין, מפרקליטות מחוז המרכז, הציגה תיק משפטי, שבו זכתה בשתי ערכאות. הנושא: שור אבניחן. היה זה תיק בעל קשיים מישפטיים רבים, שבו השקיעה הפרקליטה המוכשרת מאמצים גדולים.

אחריה העלה נציג מחוז ירושלים תיק מישפטי שבו זוכו הנאשמים. הקושי המיוחד בתיק זה היה, שלא היו בו, בעצם, כל ראיות. הפרקליטות הסתמכה על חוש בלשי ושיחות בין עדי-המדינה ואנשים בעלי עבר פלילי על תיכנון שור כלשהו. לא היתה כל ראיה שתקשור את תכנוני השור האלה למיקרה שבכתב-האישום. התוצאה היתה, כמובן, שבית-המשפט זיכה את הנאשמים.

אז, מה? במהלך הצגת המיקרה קמה התרגשות רבה בין פרקליטים ממחוזות אחרים. חלק מהם קמו על רגליהם ומחו בתוקף על הגשת כתבי-אישום במיקרה כזה, כאשר אין כל ראיות. נציג ירושלים לא התרגש וענה למוחים: או מה זה היה הימור. צריך להגיש רק תיקים בטוחים? עמיתו הפרקליטים היו מנומסים מכדי להזכיר כי המורים אסורים במדינת-ישראל, וכי בתי-המשפט אינם אולמות קאזינו.

נימוס, נימוס, אך פרקליט מחוז המרכז, וערכת-הדין שרה סירוטה, שאינה נוהגת להגיש כתבי-אישום שאין בהם ממש, לא חסכה במלים. היא הצטרפה בלשון שאינה משתמעת לשני פנים לאותם שעמדו על כך שתק זה היה חסר כל שחר ועלה למדינה סכום ניכר בשעות-עבודה של פרקליטים ושופטים. גם הנאשמים שילמו בכסף, חרדה ועיניו-דידי.